

foreflaae vi, at nærværende Lov lader de kjøbenhavnske Geistliges Stilling uberørt.

Evangen til at hde Offer og Accidenter er en vejbærende Anledning til Smaakonflikter og Rivninger mellem Præst og Menighed, hvorved det gode Forhold, der ellers vilde finde Sted, let forrykkes. For Præsten er den Indtægt, Offeret giver ham, meget usikker, hvorhos den nøieseende Præst let finder sig trykket i sin Optræden mod de enkelte Menighedsmedlemmer af Frygten for en mulig Afgang i Offeret. At anvende Lovens Evang mod de Vedkommende vil i Reglen være ham endnu mere til Skade. Disse og lignende Hensyn have ledet os til at foreflaae de faste Lønninger ansatte saaledes, at al Forpligtelse til at offre til Præsten bortfalder, medens det dog ikke bør være ham formeent at modtage, hvad der albeles frivilligt hdes ham.

To Medlemmer (Høgsbro og Terman sen) finde det urigtigt, om der ved dette Forflags Vedtagelse fremkom nye Uligheder i den Lovgivning, der gjælder for de geistlige Embeder i Kongeriget og for dem i Tørningelehn, paa Als og Frø, hvilke alle fra gammel Tid skulde have den hele kirkelige Lovgivning fælles. Da dette Vaand i Oprørstiden viste sig at have en ikke ringe politisk Betydning, og da der herfter megen Uklarhed over, hvorvidt den siden 1848 i Kongeriget stedfundne Udvikling af den kirkelige Lovgivning tillige gjælder for de nævnte Landsdele, stille de et Endringsforflag, som gjør Lovens endelige Gylbighed afhængig af tilsvarende Bestemmelers Indførelse i disse Landsdele i de Henseender, hvori der ellers vilde fremkomme nye Uligheder.

Et Mindretal i Udvalget (Ankjær, Sammeltoft, Hersleb, Krogh og Mourier-Petersen) har hverken kunnet slutte sig til det af Ministeren fremlagte Lovudkast eller til Fleertallets.

Saaavel af selve Regjeringsudkastet som ogsaa af de derom i Folkethinget førte Forhandlinger fremgaar det, at det egentlige Formaal for Re-

formen er at modarbejde den i Lønningsvilkaarernes store Ulighed og deelwise Utilstrækkelighed begrundede hyppige Flytning. Vel er der fra flere Sider fremkommet Ytringer om, at der hos Befolkningen i Landet næres et levende Dulle om at see Geistlighedens Lønningsforhold ordnede paa en anden Maade end den nu stedfindende, men det er fra alle Sider indrømmet, at der ved en saadan Omordning ligesaalidt er Udsigt til nogen Lettelse i Byrderne for Befolkningen, som det har været et saadant Hensyn, der har sat Sagen i Bevægelse. Forholder dette sig nu saaledes, da forekommer det os, at Regjeringsforflaget gaaer betydeligt videre, end Hensynet til Sagen selv gjør nødvendigt; thi saa vist som det maa indrømmes, at endeel af de geistlige Embeder ere lønne rigeligere end nødvendigt og endeel tarveligere end sømmeligt, saa vist maa det ogsaa indrømmes, at heraf paa ingen Maade kan følge nogen Nødvendighed for at ombanne Lønningsforholdet ogsaa for det overveiende store Antal Embeder, der maae siges at være afslagte med en passende Løn. Den Betænkelse, som reiser sig af denne Betragtning, bestyrkes endnu paa andre Maader, deels derved, at Lovforflaget lader Spørgsmaalet om Eiendomsretten til Kirkegodset henstaae uafgjort, deels derved, at det i Modsatning hertil betager de vigtigste af de til Sognekaldene hørende Indtægter al stedlig Karakter. Hertil kommer, at det forekommer os utvivlsomt, at Lønningsfonden vil være ude af Stand til at fyldestgjøre de den paalagte Forpligtelser, og vi skulle her, foruden hvad der ved første Behandling blev anført, kun gjøre opmærksom paa de af Naadensaarets Afløsning følgende betydelige Byrder, der ville opstaae derved, at Lønningsfonden ved hver indtrædende Balance strax maa lønne den nye Præst, medens Indtægten af Tienden først indflyder, efterat Lønnen har været udredet i længere Tid.

Naar vi i det saaledes Anførte have fundet tilstrækkelig Grund til ikke at kunne tiltræde Regjeringens Lovudkast, er det en Selvfølge, at vi endnu mindre kunne tiltræde det af Udvalgets Fleertal fremsatte Forflag, da dette i det Hele taget gaaer langt videre i nødven-